

априлски дни! Листата на дърветата, които приличаха на накити, сега се бѣха обѣрнали въ гжстѣ еднообразен шумалакъ, тревата станала висока, житото узрѣло. Но пенеже отъ априлъ досега Слънцето и децата му работили безъ почивка и дѣхали навсѣкжде, дори и въ най-скрититѣ кжтчета, — земята станала суха, нажежена, тревитѣ почнали да изсѣхвату, нѣмало вода за поливане на градинитѣ, класовитѣ мжно се наливали, козичкитѣ тѣрсѣли водопой, и дори овчарчетата мълчали подъ тежестта на жегата. Отъ праговетѣ на кжщитѣ селянитѣ гледали небето и казвали:

— Какво щастие ще бжде, ако завали Дъждецъ!

— Единъ хубавъ дъждъ ще ни спаси отъ гладъ...

— Ще загинемъ, ако продължи тази жегата и тази суша...

Дъждецъ гледалъ отъ прозореца на кжщата си и се радвалъ:

— Я слушай, слушай, какво казватъ хората!...

А дѣдо Порой казалъ:

— Дъждецъ, искашъ ли да отидешъ тамъ?

— Да, да, искамъ! — извикалъ Дъждецъ, като плесналъ съ ржце.

Дѣдо Порой го качилъ на раменетѣ си, и за единъ мигъ водата зашумѣла, заизливала се като изъ ведро, а нивитѣ и ливадитѣ изсмуквали, попивали дъждовнитѣ капки; заклокочили ручей и поточета. Селянитѣ излѣзли изъ кжщитѣ си и радостно посрещнали Дъжда. Децата протѣгали ржчички, за да уловятъ нѣколко капки дъждъ, и цапали съ боси крака изъ локвитѣ.

Човѣци, животни, дървета, цвѣтя — всички се наслаждавали и благославяли Дъжда.

— Е, сега стига, азъ си отивамъ! — казалъ дѣдо Порой.

— А азъ ще си поиграя още малко! — казалъ Дъждецъ.